

การใช้ภาระงานสื่อสารในการพัฒนาประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษในห้องเรียนภาษา
USING COMMUNICATIVE TASKS IN DEVELOPING ENGLISH SPEAKING
PROFICIENCY IN A LANGUAGE CLASSROOM

ประยงค์ กลั่นฤทธิ์

PRAYONG KLANRIT

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

THE FACULTY OF GRADUATE STUDIES, UDON THANI RAJABHAT UNIVERSITY

จังหวัดอุดรธานี

UDON THANI PROVINCE

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน 2) ศึกษาพฤติกรรมของผู้เรียนที่เกิดขึ้นในขณะดำเนินการสอนภายในห้องเรียน และ 3) ศึกษาบรรยากาศในการจัดชั้นเรียนการสอนทักษะการพูดในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 16 คน ได้มาโดยแจ้งความจำนงเข้าร่วมในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสาร จำนวน 6 แผน 2) แบบวัดประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษ 3) บันทึกของนักเรียน 4) บันทึกของครู 5) แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง การดำเนินการทดลองสัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง จำนวน 6 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง การวิจัยเป็นแบบผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบทีแบบไมเอิสระ ข้อมูลเชิงคุณภาพวิเคราะห์โดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาและเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนเท่ากับ 27.23 คิดเป็นร้อยละ 68.07 หลังเรียนเท่ากับ 36.91 คิดเป็นร้อยละ 92.23 ผลการเปรียบเทียบพบว่า นักศึกษามีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. ผลการศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาในระหว่างการดำเนินการสอนพูดภาษาอังกฤษภายในห้องเรียน พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด จากการนั่งฟังอย่างเงียบเป็นการเข้าร่วมทำภาระงานอย่างกระตือรือร้น

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสามเส้าของบรรยากาศการจัดชั้นเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสาร พบว่า บรรยากาศในห้องเรียนเป็นแบบที่มีความเคลื่อนไหวตลอดเวลาในขณะที่นักศึกษาเข้าร่วมปฏิบัติ

ภาระงาน ซึ่งทำให้นักศึกษามีความสนุกสนานในการเรียนพูดภาษาอังกฤษ เต็มใจที่ได้เข้าร่วมทำภาระงานในการทำงานเป็นคู่และเป็นกลุ่ม ความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษลดลงอย่างชัดเจน และทำให้นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษ, ภาระงานสื่อสาร, วิเคราะห์แบบสามเส้า

ABSTRACT

The purposes of this research were: 1) to study and compare students' English speaking ability before and after using communicative tasks, 2) to study students' behavior while the teaching process was conducting using communicative tasks, and 3) to examine English speaking classroom environment in EFL setting. The sample consisted of 16 graduate students who enrolled the master's program in TESOL at Udon Thani Rajabhat University in the first semester, year 2020 using voluntarily group selection. The design of the research was a mixed-method of quantitative and qualitative. The research instruments were: 1) six lesson plans, 2) a Speaking test, 3) a student diary, 4) teacher's journal, and 5) a semi-structure interview. The experiment lasted 6 weeks, 4 hours a week, or 24 hours for all. Mean, percentage standard deviation and t-test for Dependent Samples were employed for data analysis. Triangulation method was also used for analyzing the student diaries, the teacher's journal and semi-structured interview. The findings were as follows: 1) the students' pretest and posttest scores on English speaking ability were 27.23 or 68.07 and 36.91 or 92.23 respectively. The students' posttest scores was found significantly higher than that of the pretest. 2) While the teaching process was conducted, the students' behavior had been markedly changed from listening silently to being actively involved in participating the three communicative tasks: Two-way Information-gap, Discussion and Information-exchange. 3) The analysis of information using triangulation method was found that the dynamic classroom environment of teaching English speaking has led to students' English speaking proficiency since the three communicative tasks have been employed. These encouraged students to gain enjoyment in learning English, to be willing to engage in performing pair-work and group work. Their anxiety in speaking English declined concisely and they were able to speak English competently.

Keywords: English speaking proficiency, communicative tasks, triangulation analysis

บทนำ

ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อสังคมโลกปัจจุบัน เพราะเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนที่เรียนเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศต่างประสบปัญหา

และยังไม่สามารถพัฒนาไปสู่ความสำเร็จได้ และมีนักทฤษฎีทางด้านภาษาศาสตร์และนักวิจัยด้านการสอนภาษาจำนวนมากได้ศึกษาแสวงหากลวิธีต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จอันนั้น

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนต้องเรียนรู้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน จึงจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในประเทศไทยจัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรนับตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 1-4 และระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นระยะเวลาพอสมควรที่ผู้เรียนควรจะสามารถใช้ภาษาในด้านต่างๆ เช่น การติดต่อสื่อสาร การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และทำกิจกรรมทางด้านธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่จากผลการศึกษาวิจัยในบริบทการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (Ton, 1989; Brown, 2006; Klanrit, 2005; Yenprasert, 2007; Sayuen, 2011) ยังปรากฏหลักฐานว่าผู้เรียนยังประสบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อใช้ในการศึกษาต่อในชั้นสูง ปัญหาที่ควรแก้ไขควรอยู่ที่ตัวครูผู้สอนที่ไม่สามารถพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาให้มีประสิทธิภาพโดยเฉพาะครูไทยที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาแต่ต้องสอนภาษาอังกฤษ

การพูดภาษาอังกฤษเป็น “กระบวนการสร้างและแบ่งปันความหมายโดยการใช้สัญลักษณ์ทางคำพูดและลักษณะท่าทาง ในบริบทที่หลากหลาย” (Chaney, 1998, pp. 13) การพูดเป็นส่วนที่สำคัญอย่างยิ่งในการเรียนและการสอนภาษาที่สอง แม้ว่าทักษะการพูดจะมีความสำคัญ แต่การสอนการพูดภาษาอังกฤษก็ยังไม่ได้รับความสนใจ และครูส่วนใหญ่สอนพูดภาษาอังกฤษโดยให้นักเรียนฝึกพูดแบบ Drill หรือท่องจำบทสนทนา อย่างไรก็ตาม โลกปัจจุบันต้องการให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนทักษะในการสื่อสาร เพราะผู้เรียนจะสามารถแสดงความรู้สึกร่างกายของตนเองในการเรียนรู้ภาวะเปียของวัฒนธรรมและสังคมได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าสู่การเป็นสมาชิกในสังคมอาเซียน การใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารยิ่งทวีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังนั้นในการสอนทักษะการพูดจึงจำเป็นต้องแสวงหาหนทางหรือวิธีการที่จะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนให้มีประสิทธิภาพที่ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นักทฤษฎีทางการสอนภาษาได้กล่าวถึงธรรมชาติของการพูดภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาต่างประเทศมากมาย (Bygate, 1987; Nunan, 1989; Harmer, 2001) โดยให้คุณลักษณะของการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตที่แท้จริงว่า เป็นการพูดที่ในหลากหลายสถานการณ์ มีการกล่าวซ้ำ ลังเลในการพูด พูดเริ่มต้นผิด แก้ไขคำพูดของตนเอง และมีการปฏิสัมพันธ์ในระหว่างพูด และในการพูดนั้นผู้พูดจะพูดได้คล่องถ้ามีความรู้ในสองประการ ได้แก่ ความรู้ในคุณลักษณะของภาษาและความสามารถที่จะนำข้อมูลที่มีและภาษาใช้ให้ถูกที่ ซึ่งคุณลักษณะของภาษาประกอบด้วย การพูดข้อความต่อเนื่อง (connected speech) ข้อความที่แสดงความรู้สึก (expressive devices) คำศัพท์ และไวยากรณ์ ในขณะที่ความสามารถในกระบวนการสื่อสารจะต้องใช้ได้อย่างฉับพลันทั้งเนื้อหาและภาษาที่สื่อสารออกมาเป็นคำพูด ประเด็นสำคัญในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษนั้น ต้องคำนึงถึงทั้งความถูกต้อง (accuracy) และความคล่องแคล่ว (fluency)

การสอนพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถ ดังนี้ 1) ออกเสียงตามรูปแบบการพูดภาษาอังกฤษ 2) ลงเสียงหนักเบาในรูปคำและประโยค ตามรูปแบบการออกเสียงขึ้นลงและจังหวะของภาษา 3) เลือกใช้คำและประโยคที่เหมาะสมกับสังคม ผู้ฟัง สถานการณ์ และเนื้อหา 4) จัดเรียงลำดับความคิดอย่างมี

ความหมายและมีเหตุผล 5) ใช้ภาษาเป็นสื่อในการแสดงคุณค่าและตกลงใจ และ 6) ใช้ภาษาได้อย่างรวดเร็วและมั่นใจ (Nunan, 2003) ในการสอนพูดภาษาอังกฤษจึงจำเป็นต้องสอนให้นักเรียนพูดโดยใช้การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) โดยให้ผู้เรียนฝึกพูดเป็นคู่ (pair work) หรือเป็นกลุ่ม (group work) ภายใต้สถานการณ์ที่กำหนดขึ้น ซึ่งการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตอบสนองจุดประสงค์นี้เพราะเป็นการเรียนพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงและใช้การสื่อสารด้วยการใช้ภาษาเป้าหมายเป็นหลัก ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรสร้างสิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียนให้ดูเหมือนสถานการณ์จริงที่นักเรียนสามารถสื่อสาร มีกิจกรรมที่เป็นจริง และมีกิจกรรมสื่อสารที่ช่วยเอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างแท้จริง

จากสภาพปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงศึกษาวิธีการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยพบว่า ภาระงานสื่อสาร (Communicative Tasks) เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยที่วิลลิส (Willis, 1996, pp. 56-58) ได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ไว้ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมภาระงาน (Pre-task) ขั้นระหว่างภาระงาน (Task Cycle) และขั้นเน้นรูปแบบทางภาษา (Language Focus) ซึ่งผลงานของการสอนในชั้นเรียนที่จัดขึ้นโดยครูผู้สอนซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจ พูดหรือมีปฏิสัมพันธ์โดยใช้ภาษาเป้าหมาย ในขณะที่เดียวกันก็เน้นที่ความหมายมากกว่ารูปประโยค (Nunan, 1989, pp. 10) นอกจากนี้ วิลลิส (Willis, 1996, pp. 234) ให้ความหมายว่า ภาระงานสื่อสารเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนใช้ภาษาเป้าหมายเพื่อการสื่อสารให้สำเร็จตามเป้าหมาย คุณค่าของภาระงานสื่อสารนี้มีประโยชน์อย่างใหญ่หลวงต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเฉพาะในการสอนทักษะพูดในบริบทการสอนเป็นภาษาต่างประเทศ เหตุผลคือผู้เรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาเป้าหมายนอกห้องเรียน สถานการณ์ที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนให้ได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับที่อาจเกิดขึ้นจริง ดังที่ ลิตเติลวูด (Littlewood, 1981) กล่าวว่ากิจกรรมเพื่อการสื่อสารช่วยจูงใจผู้เรียนได้ดี เช่นเดียวกับ คาเมรอน (Cameron, 2001) ที่กล่าวว่าภาระงานสื่อสารช่วยให้เด็กได้คิดเพื่อเป็นสื่อในการสื่อสาร ไม่ใช่เป็นเพียงวิชาที่ต้องเรียน เพราะกิจกรรมเช่นนี้ทำให้ผู้เรียนมีเป้าหมายในการใช้ภาษา มีอิสระในการใช้ภาษาและแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนได้ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนได้ทดลองใช้ภาษาอย่างแท้จริงและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลองเสี่ยง (take risks) ในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นธรรมชาติในการใช้ภาษา ในการพัฒนาประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกภาระงานสื่อสารสามรูปแบบ ได้แก่ การแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทาง (Two-way Information-gap) การอภิปราย (Discussion) และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion-exchange) โดยพัฒนาจากแนวคิดของการใช้รูปแบบภาระงานของ พิคกะ คานากิ และฟาโลดุน (Pica, Kanagy & Falodun, 1993, pp. 9-34) ซึ่งในภาระงานแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทางนี้จะเป็นการทำภาระงานเป็นคู่ (dyad) หรือเป็นกลุ่ม (group work) โดยแต่ละฝ่ายจะมีข้อมูลบางส่วน และต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่แต่ละฝ่ายมีเพื่อทำให้กิจกรรมนั้นบรรลุผลสำเร็จ เช่น การอ่านรายงานทางสถิติ ภาพยนตร์ที่ฉายในรอบห้าปี เป็นต้น ส่วนภาระงานการอภิปรายนั้นจะเป็นการเสนอประเด็นเพื่อขึ้นำการอภิปราย โดยต้องมีการปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนของการอภิปราย และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจะเป็นการฝึกการแสดงความคิดเห็นในเชิงวิชาการ โดยกิจกรรมการพูดเหล่านี้จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนมีความหมายและสนุกสนาน และจะทำให้นักเรียนรู้สึกอยากเรียน อยากมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และอยากพูดภาษาอังกฤษ

นักศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น (TESOL) เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โดยนักศึกษาเหล่านี้จะใช้เวลา 2 ปีที่จะจบการศึกษา และเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนในจังหวัดอุดรธานีและจังหวัดใกล้เคียง ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า เมื่อนักศึกษาเข้าศึกษาในสาขานี้แล้ว นักศึกษาจะมีประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ เมื่อได้รับการสอนโดยใช้ภาระงานสื่อสาร นักศึกษาจะมีพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสารอย่างไร และนักศึกษามีความรู้สึกต่อบรรยากาศการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยใช้ภาระงานสื่อสารก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้เรียนในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสาร
3. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจริงในห้องเรียนภาษาในระดับมหาวิทยาลัย

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
2. นักศึกษาที่ได้รับการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสาร มีประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
  - 1) ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี จำนวน 20 คน
  - 2) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี จำนวน 16 คน ได้มาโดยแจ้งความจำนงเข้าร่วมในการวิจัย (Voluntary basis)
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
  - ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสาร
  - ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษ พฤติกรรมของผู้เรียนในการพูดภาษาอังกฤษ และสภาพการจัดการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสาร 3 แบบ จำนวน 6 แผน ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข ทดลองใช้ และปรับปรุงมาแล้ว มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00
2. แบบวัดประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงาน 3 แบบ (Speaking Test) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยการสัมภาษณ์และการทำงาน ผู้วิจัยสัมภาษณ์โดยให้นักศึกษาพูดจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ และนักเรียนทำภาระงานเป็นกลุ่ม มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00
3. บันทึกของนักเรียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาเขียนบันทึกความรู้สึกที่มีต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสาร 3 แบบ โดยให้นักศึกษาเขียนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในขณะที่ทำภาระงานในห้องเรียน
4. บันทึกของครู ผู้วิจัยบันทึกข้อสังเกตที่เกิดขึ้นระหว่างนักศึกษาทำภาระงานเป็นกลุ่มภายในห้องเรียน โดยบันทึกถึงพฤติกรรม การแสดงออกทางการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้สึกของผู้เรียนขณะทำภาระงาน
5. การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการ ประกอบด้วยคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อสัมภาษณ์ถึงความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงาน สัมภาษณ์เป็นภาษาไทย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixed Method Research) โดยใช้ วิธีการเชิงปริมาณ (Quantitative Method) และใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการเชิงคุณภาพ (Qualitative Method)

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษ (Speaking Test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบปากเปล่า (oral Test) ก่อนดำเนินการทดลอง
2. ทดลองสอนกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ ภาระงานสื่อสาร 3 รูปแบบในห้องที่จัดไว้ นักเรียนจดบันทึก ครูจดบันทึกขณะสอน ใช้เวลาทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง จำนวน 24 ชั่วโมง
3. หลังจากดำเนินการทดลองสอนครบแล้ว ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดิม
4. ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักศึกษาโดยใช้ Semi-structured Interview เป็นการสัมภาษณ์เดี่ยว
5. การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation Techniques) ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากบันทึกของนักเรียน บันทึกของครู และการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ตลอดจนการทดลอง โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา และนำมาตรวจสอบด้วยเทคนิคการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า

การวิเคราะห์ข้อมูล

ลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้
  - 1.1 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้ ค่าเฉลี่ยมาจากผู้ตรวจให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของการให้คะแนนโดยใช้สูตรของสกอตต์ (Scott, 1981, pp. 70-77) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ
  - 1.2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบทีแบบไม่อิสระ
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ
ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากบันทึกของนักเรียน บันทึกของครู และการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างโดยวิธีวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีข้อสรุปดังนี้

1. ผลการศึกษาประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนเท่ากับ 27.23 คิดเป็นร้อยละ 68.07 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 36.91 คิดเป็นร้อยละ 92.23 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
2. ผลการศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาในระหว่างการดำเนินการสอนพูดภาษาอังกฤษภายในห้องเรียน พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนพูดภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด จากการนั่งฟังอย่างเงียบๆ เป็นการเข้าร่วมการทำภาระงานทั้งสามแบบอย่างกระตือรือร้น
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสามเส้าของบรรยากาศในการจัดชั้นเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสาร พบว่า บรรยากาศในห้องเรียนเป็นแบบมีความเคลื่อนไหวตลอดเวลา ขณะที่นักศึกษาเข้าร่วมปฏิบัติภาระงาน ซึ่งทำให้นักศึกษามีความสนุกสนานในการเรียนพูดภาษาอังกฤษ เต็มใจที่ได้เข้าร่วมทำภาระงานในการทำงานเป็นคู่และเป็นกลุ่ม ความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษลดลงอย่างชัดเจน และทำให้นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พบว่า นักศึกษามีคะแนนประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะ ประการแรก นักศึกษาได้รับการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบภาระงาน ซึ่งวิธีสอนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างเป็นธรรมชาติ ได้ฝึกพูดเป็นคู่และเป็นกลุ่ม อันทำให้เกิดการกระตุ้นและสร้างความสนใจอยากเข้าร่วม

กิจกรรม คุยกับเพื่อน สอดคล้องกับแนวคิดของวิลลิส (Willis, 1996, pp. 56-58) ที่กล่าวว่า การสอนแบบภาระงาน ส่งเสริมให้ผู้เรียนกระตือรือร้น อยากร่วมทำ ทำให้ส่งเสริมบรรยากาศ ในชั้นเรียนเป็นอย่างมาก ประการที่สอง ครูเลือกสรรภาระงานในการส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษ โดยนำเอาภาระงานที่ท้าทาย และแปลกใหม่มาใช้ในห้องเรียน ซึ่งภาระงานที่ใช้เป็นสื่อในการวิจัยครั้งนี้ได้พัฒนาแนวคิดจากงานวิจัยของ พิคกะ คานากิ และฟาโลดุน (Pica, Kanagy & Falodun, 1993, pp. 9-34) ประกอบด้วยภาระงานสามรูปแบบ ดังนี้ 1) *ภาระงานการแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทาง* (Two-way Information-gap task) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นคู่หรือกลุ่มที่แต่ละฝ่ายจะได้รับภาระงานที่มีข้อมูลที่แตกต่างกัน และพยายามที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยมีเป้าหมายที่จะทำให้การเจรจาประสบผลสำเร็จ 2) *ภาระงานการอภิปราย* (Discussion task) เป็นกิจกรรมที่สมาชิกในกลุ่มพยายามที่จะอภิปราย แสดงความคิดเห็น หาทางเลือกที่ดีและเหมาะสม ในภาระงานที่ได้รับมอบหมาย และให้ข้อเสนอแนะที่ดีที่สุดประกอบการตัดสินใจ และ 3) *ภาระงานการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น* (Opinion-exchange task) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สมาชิกในกลุ่มแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นการแลกเปลี่ยนในเชิงวิชาการ โดยต้องมีข้อมูลสนับสนุนอย่างมีเหตุผล ทำให้ผู้เรียนสนใจ อยากร่วมทำ ทำให้การดำเนินการสอนในชั้นเรียนเต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา นักศึกษาสนุกกับการทำภาระงาน ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของกลันฤทธิ์ (Klanrit, 2005) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลมาใช้กับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ตรีจชั้นปีที่ 2 สถาบันราชภัฏอุดรธานี ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมคู่และกลุ่ม ก่อให้เกิดบรรยากาศเชิงบวก ลดภาวะความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ นอกจากนี้สภาพการเคลื่อนไหวภายในห้องเรียนก่อให้เกิดวงจรที่ทำให้นักเรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษา อันนำไปสู่การเพิ่มพูนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างเห็นได้ชัด ทำให้มีการปฏิสัมพันธ์ในการเรียนพูดภาษาอังกฤษ โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของชวง (Shuang, 2015) ที่ได้นำภาระงานการหาข้อมูลที่หายไปไปพัฒนาความสามารถในการเรียนพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนสามารถพูดภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนภาระงานการอภิปรายนั้นสอดคล้องกับผลงานวิจัยของธัญลักษณ์ อรดี (2555) ที่ใช้ภาระงานนี้พัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพหลังจากใช้ภาระงานการอภิปรายในห้องเรียน ส่วนภาระงานการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้น ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของประกายแก้ว ไชยชาติ (2561) ที่ใช้ภาระงานการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์แมรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของพิคกะ คานากิ และฟาโลดุน (Pica, Kanagy & Falodun, 1993, pp. 9-34)

2. จากการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสามเส้าจากบันทึกของครู บันทึกของนักเรียน และการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ทำให้ได้ภาพวงจรการพัฒนาประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยเริ่มจาก 1) เปิดโอกาสให้นักเรียนพูดโดยใช้ภาระงานสื่อสาร 2) เสริมความรู้และทักษะ 3) ลดความวิตกกังวล 4) สร้างบรรยากาศการเรียน และ 5) ฝึกพูดภาษาในสถานการณ์จริง ดังคำกล่าวที่ว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมักกลัวเิน

การพูดภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้เรียนมีโอกาสน้อยในการเรียนพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมักมีเจตคติในเชิงลบ และขาดแรงจูงใจที่จะพยายามในการพูด (McCroskey & Richmond, 1991) ส่วนผู้เรียนคนอื่นก็ขาดโอกาสในการใช้ภาษา

จากแนวคิดด้านความรู้สึก affective และสถานการณ์ต่าง ๆ ของเนชั่น (Nation, 2007) ได้เสนอแนวคิดในการเพิ่มความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ล้าหลังไว้ดังนี้

1. ลดระดับความยากของภาระงาน โดยมีเทคนิคดังนี้

- 1.1 ให้ผู้เรียนมีเวลาในการเตรียมพูดมากขึ้นโดยไม่มีแรงกดดัน (Ellis, 2005)
- 1.2 นำภาระงานมาใช้ให้เหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน
- 1.3 อนุญาตให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกับผู้อื่น (Nation, 2000)
- 1.4 ให้คำอธิบายในการทำภาระงานแก่ผู้เรียน
- 1.5 ใส่ใจกับความต้องการและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน

2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี ผู้เรียนที่มีเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนรู้ภาษามักจะมีความกังวลน้อยกว่า และอยากมีส่วนร่วมในการทำภาระงาน (Tsiplakides & Keramida, 2010) โดยสามารถทำได้ดังนี้

- 2.1 เปลี่ยนเจตคติและความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการพูด
- 2.2 ส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองให้กับผู้เรียน โดยสร้างโอกาสที่หลากหลายให้กับผู้เรียนให้มีความสำเร็จในการพูดภาษาอังกฤษ (Oxford, 1999) ความรู้สึกในความสำเร็จและ สามารถพูดสื่อสาร โดยใช้ภาระงานที่ง่ายและมีคำสั่งชัดเจนในตอนแรก และค่อย ๆ เพิ่มความยากของภาระงาน
- 2.3 ลดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาในห้องเรียน

ดั่งที่ยัง (Young, 1991) กล่าวว่า ครูอาจเริ่มด้วยหาว่าผู้เรียนคนใดมีความกังวล มากอาจช่วยโดยลดความกลัวและสอนกลยุทธ์ในการพูดและทำแบบฝึกหัดเพื่อผ่อนคลายความกลัว ตามทฤษฎีที่สนับสนุนผู้เรียนให้แก้ปัญหาของตนเอง ข้อแรกคือให้ผู้เรียนช่วยตนเองขจัดความกลัวในการพูดและปรับเจตคติของตนเองให้เป็นบวก และเมื่อทำได้แล้วก็ง่ายที่จะเรียนพูดภาษา

3. สร้างบรรยากาศในการเรียนในเชิงช่วยเหลือ (Oxford, 1999)

ภายในห้องเรียนไม่ควรมีบรรยากาศที่ผู้เรียนกลัวในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ สถานการณ์ที่ผู้เรียนกลัว เช่น แก้อخطاءผิดพลาดเป็นจุด ๆ สุ่มเรียกผู้เรียน (Young, 1991) เรียกผู้เรียนให้ตอบโดยไม่ให้เวลาในการเตรียมตัว หรือเรียกผู้เรียนเพราะความไม่สนใจหรือเหม่อในขณะที่เรียน ซึ่งลักษณะเหล่านี้ก่อให้เกิดเจตคติเชิงลบได้โดยสามารถทำได้ดังนี้

- 3.1 สนับสนุนให้เพื่อนช่วยเหลือเพื่อน
- 3.2 ควรระมัดระวังในการจัดกลุ่มให้ผู้เรียน
- 3.3 ไม่ใส่ใจแม้ว่าบางครั้งจะมีการใช้ภาษาแม่ในห้องเรียน
- 3.4 ทำบรรยากาศในห้องเรียนให้สบายและน่าเรียน
- 3.5 เสนอแนะให้ผู้เรียนมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยมีการเข้าเป็นสมาชิกชมรมภาษา เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า การใช้ภาระงานสื่อสาร 3 แบบ อันได้แก่ การแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทาง การอภิปราย และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นมีประสิทธิภาพในการพัฒนาประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษอย่างเห็นได้ชัด ดังหลักฐานที่ได้จากคะแนนประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้ครูสอนภาษาอังกฤษนำภาระงานสื่อสารไปใช้ในการพัฒนาประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษต่อไป

1.2 จากการศึกษาข้อมูลแบบสามเส้า พบว่า นักศึกษาตื่นเต้นและชอบที่จะเรียนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสาร รู้สึกปลอดภัยที่จะฝึกพูดเป็นคู่และเป็นกลุ่ม ในกรณีติดขัดเรื่องคำศัพท์ เพื่อนในกลุ่มช่วยได้ จึงทำให้การเรียนเต็มไปด้วยความสนุกสนาน ทำให้อยากฝึกพูดสนทนาโต้ตอบกับเพื่อนให้มากขึ้น เพื่อที่จะพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้การฝึกพูดในบรรยากาศการเรียนการสอนเช่นนี้ นักศึกษายังได้พัฒนาทักษะการฟัง และการคิดอย่างมีเหตุผลก่อนที่จะโต้ตอบ รู้จักประนีประนอมในระหว่างพูด ทำให้เกิดความแปลกใหม่ที่ท้อทายในการเรียนพูดภาษาอังกฤษ และทำให้อยากเรียนในบรรยากาศเช่นนี้อีก

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำนวัตกรรมการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาระงานสื่อสารในระดับชั้นต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดองค์ความรู้ในการพัฒนานวัตกรรมการสอนพูดภาษาอังกฤษ

2.2 ควรมีการส่งเสริมการทำวิจัยในห้องเรียนภาษา โดยใช้วิธีผสมผสาน ทั้งนี้เพื่อให้ได้มาซึ่งองค์ความรู้ที่เกิดขึ้นจริงภายในห้องเรียน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ

เอกสารอ้างอิง

ัญญลักษณ์ อรดี. (2555). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารสามแบบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี).

ประกายแก้ว ไชยชาติ. (2561). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นภาระงานด้วยภาระงานการแก้ปัญหาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี).

ประยงค์ กลั่นฤทธิ์. (2556). *การสอนภาษาอังกฤษ: คู่มือการสอนภาษาอังกฤษในบริบทเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

สุวิมล ตีรกานนท์. (2548). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Bygate, M. (1987). *Speaking in Language Teaching*. Oxford: Oxford University Press.

- Doughty, C. & Pica, T. (1986). "Information Gap" Tasks: Do they facilitate Second Language Acquisition?". *TESOL Quarterly*, 20(2), pp. 305-325.
- Ellis, R. (2003). *Task-based language learning and teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Klanrit, P. (2005). *Communicative activities for developing English speaking proficiency in Thailand*. Volumes 1&2. D.Ed. (TESOL) Melbourne: The University of Melbourne.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- McCroskey, J.C. & Richmond, V. P. (1991). Quiet Children and the Classroom Teacher. *ERIC Clearinghouse on Reading and Communication Skills*.
- Nunan, D. (1989). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Pica, T., Kanagy, R. & Falodun, J. (1993). *Choosing and Using Communication Tasks for Second Language Instruction and Research Task and Language learning Integrating Theory and Practice*. Bristol: London Press.
- Ton, M. (1989). *Communication strategies employed by Thai learners of English at university level in interaction with native speakers*. (master's thesis, Mahidol University).
- Tsiplakides, I. & Keramida, A. (2010). Promoting positive attitudes in ESL/EFL classes. *The Internet TESL Journal*, XVI(1). from [http://iteslj.org/Techniques/Tsiplakides-Positive attitudes.html](http://iteslj.org/Techniques/Tsiplakides-Positive%20attitudes.html).
- Tsui, A.B.M. (1996). Reticence and anxiety in second language learning .In K. M. Bailey and D. Nunan (Eds.). *Voices from the language classroom: Qualitative Research in Second Language Education* (pp. 145-167). New York: Cambridge University press.
- Young, D. J. (1991). Creating a low-anxiety classroom environment: What does language anxiety research suggest?. *The Modern Language Journal*, 75(4), pp. 426-439.